

Myślę, że... – o wyrażaniu swojej opinii

WIEDZA W PIGUŁCE

Dla nauczyciela

Wśród komunikatów, które docierają do współczesnego odbiorcy, bardzo często informacje mieszają się z subiektywnymi opiniami. Przedstawienie młodym ludziom, jak wygląda modelowy przekaz informacyjny, a jak opinia, pomoże im w późniejszym wyodrębnianiu obu tych rodzajów przekazu z wielogłosowych tekstów kultury.

Rzetelny przekaz medialny przekazujący informację powinien zawierać wszystkie jej elementy, a nie jedynie prezentować wybrane aspekty zagadnienia.

Musi zatem stwierdzać:

- Co się wydarzyło?
- Kiedy i gdzie miało to miejsce?
- Kto brał udział w zdarzeniu?

Autor dobrego przekazu informacyjnego będzie również dążył do pokazania kontekstu wydarzeń, który pozwoli pełniej zrozumieć ich istotę. Często bez dodatkowych wiadomości na temat tła kulturowego, przyczyn, wcześniejszych zajęć itp., pozostawiony jedynie z suchą wiadomością odbiorca może mylnie ją zrozumieć.

Dziennikarskie gatunki informacyjne to m.in.: telewizyjne wiadomości, reportaże, sprawozdania i relacje, kalendarium.

Często informacje uzupełniane są o komentarz o motywacjach działań i celach osób biorących udział w zdarzeniach. Komentatorom życia publicznego, jako autorytetom, często dajemy wiarę. Należy pamiętać, że prezentują oni jedynie własną opinię na temat faktów.

W jaki sposób rozpoznać opinię? Jej autor powinien wypowiadać się we własnym imieniu, zaznaczając subiektywność swojego punktu widzenia. Może to zrobić za pomocą takich sformułowań jak: „uważam, że...”, „sądzę, że...”, „wydaje mi się, że...”, „podejrzewam, że...”, „z mojego punktu widzenia...”, „według mnie...” itp. Mniej bezpośrednim środkiem językowym w wyrażaniu opinii jest używanie trybu przypuszczającego i wyrażen takich jak: „najprawdopodobniej...”, „zapewne...”.

Autorzy przedstawiający własne poglądy często używają języka bardziej potocznego, mniej oficjalnego niż dziennikarze starający się podkreślać własną obiektywność. Widać to szczególnie w przypadku felietonów. Ich autorzy nie stronią również od humoru, niedopuszczalnego w dziennikarstwie informacyjnym.

Dobrze sformułowana opinia powinna zawierać przekonujące uzasadnienie danego stanowiska, świadczące o dogłębnym zrozumieniu omawianego zagadnienia.

Gatunki typowe dla prezentowania opinii (czyli publicystyczne) to obok felietonu m.in.: recenzja, esej, komentarz.

Dla ucznia

Przekaz informacyjny, czyli w skrócie informacja, to wypowiedź o tym, że coś się stało.

Stwierdza:

- Co się wydarzyło? (Np. „Spotkałam się z przyjaciółkami”)
- Kiedy i gdzie? (Np. „U Kasi w mieszkaniu, wczoraj o 16.00”)

- Kto brał udział w zdarzeniu? (Np.: „Spotkałam się z Kasią, Anką i Zosią”)

Jeśli istnieje duże prawdopodobieństwo, że odbiorca może mylnie zrozumieć, co się faktycznie stało, należy dodać więcej wiadomości, np. jakie były przyczyny zdarzenia („Musiałśmy przygotować prezentację” albo „Wspominaliśmy wycieczkę szkolną”).

Opinia to subiektywna wypowiedź, która pokazuje czyjś punkt widzenia. Zwykle można ją rozpoznać, gdy mówiący używa zwrotów: „wydaje mi się, że...”, „według mnie...”, „z mojego punktu widzenia...” itp.

Dobra opinia zawiera również uzasadnienie zdania autora.

Tekst: , scenariusz: Anna Buchner, konsultacja merytoryczna: . Materiał pochodzi z serwisu edukacjamedialna.edu.pl prowadzonego przez Fundację Nowoczesna Polska.

Udostępniono na licencji [Creative Commons Uznanie autorstwa - Na tych samych warunkach 3.0](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/).

Źródło: <http://edukacjamedialna.edu.pl/lekcje/mysle-ze-o-wyrazaniu-swojej-opinii/>.

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Cyfrowa Przyszłość, dofinansowanego ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Podstawa programowa:

2014/1/edukacja-polonistyczna/t2

2014/1/edukacja-polonistyczna/t3

2014/1/etyka/t7

Podstawa programowa 2017:

Edukacja polonistyczna, I–III klasa

Osiągnięcia

Uczeń słucha z uwagą wypowiedzi nauczyciela, innych osób z otoczenia, w różnych sytuacjach życiowych, wymagających komunikacji i wzajemnego zrozumienia; okazuje szacunek wypowiadającej się osobie.

Uczeń wykonuje zadanie według usłyszanej instrukcji; zadaje pytania w sytuacji braku rozumienia lub braku pewności zrozumienia słuchanej wypowiedzi.